

A juhásznak jól megy dolga...

– Ilonafaluban megtartották a Juhászok és mezőgazdászok VI. találkozóját –

Ragyogó napsütés, szinte már kánikula, bográcsok, nyársak, rostélyok, birkabégetés, ollócsattogás, lónyerítés, sok-sok látogató és résztvevő, zeneszó, vidám kacagás. Egyebek mellett ezzel találkozhatott, ezt láthatta és hallhatta az, aki szombaton kilátogatott az ilonafalusi eseményre. A Kapitány-réti Juhászok Egyesületének hagyományos rendezvénye ezúttal is nagyszerűen sikerült.

A főzőversenybe nagyon sokan beneveztek, de a zsűrinek vagy inkább zsűriknek osztályozniuk kellett a pálinkákat, a kalácsokat és sajtokat is, meg eldönteni, hogy kinek a főzőhelye a legszebb, a leggazdagabb, a leginkább hagyományos, hogy a szokásos birkanyíró versenyről – amelyben 14-en mérték össze ügyességüket, közöttük két hölgy is – ne is beszéljünk, ahol azonban az időeredmény, nem pedig zsűri döntött az elsősről.

Balázs Tibor, a rendezvény fő szervezője elégedetten nyilatkozott az újságíróknak, hiszen minden tekintetben nagyszerű rendezvényt sikerült tető alá hoznia a szervező csapatnak. Az is örömteli, mondta, hogy a juhtenyésztés fellendülőben van, akadnak olyanok, akik más jószágról tértek át a birkákra, és egyre többen vannak azok a tenyésztők, akik a törzsállomány kialakítása mellett döntenek, mert az állam arra elfogadható szubvenciót ad. A járáson mintegy 4-5 ezer birka van, ennek megközelítőleg fele már törzskönyvezett állomány, bár a nagy kiterjedésű legelő ennél jóval több jószágot elbírna.

Egy ilyen rendezvényt általában nem hagy ki a néprajzkutató sem, főleg nem az olyan, aki erről a vidékről származik. **Dr. Klamár Zoltán** Magyarkanizsáról költözött át Magyarországra, de kutatásai területe továbbra is elsősorban ez a vidék.

– Azért érdekes az ilyen esemény a néprajzkutató számára, mert folyamatosan változik, átstrukturálódik az a hagyomány, ami korábban sokkal zártabb volt, mint manapság, hiszen látjuk, hogy távoli helységekből is eljöttek az emberek erre a rendezvényre és elhozták saját kultúrájukat, saját ízeiket, saját hagyományaikat, amelyek ugyan nagyon közel állnak azokhoz, amik itt, a kanizsai járáson is voltak valamikor, apró részleteikben azonban mégis különböznek az itteniektől. Olyan dolgokkal találkozunk itt, amelyekkel az identitásunkat is fel tudjuk tölteni, hisz azokkal csakis itt találkozhatunk már, a mindennapjainkban nem – hallottuk az ismert néprajzkutatótól.

No, de nem csak résztvevők, hanem vendégek is érkeztek távoli városokból. Legmesszebből minden kétséget kizáróan az innen fél évszázada Kanadába elszármazott **Berec István** jött. Persze nem kimondottan erre az eseményre váltott repülőjegyet Torontóban, de még véletlenül sem hagyta ki, ha már itthon tartózkodik.

– Tizenegy éve nyugdíjas vagyok, tizenegyedszer látogattam haza, de tavaly és az idén is már három-három hónapra jöttem, hogy frissítsem emlékeimet, találkozzak a rokonokkal, a barátokkal. Nagyon szeretek itthon lenni, mert itt nőtem fel a kanizsai határban. Bejártam már a fél világot, de nekem sokkal nagyobb élmény hazajönni, hisz olyanokkal is találkozok, akiket kivándorlásom óta nem is láttam. Torontóban is aktívan részt veszek az ottani magyar közösség életében, de más az hazajönni és itthon lenni szeretteim körében. A szűk családom természetesen Torontóban él, két fiam és négy unokám van. Sajnos a kicsik nem is beszélnek a magyar nyelvet, mert a menyeim angolok, de mit csináljak, ilyen az élet. Ez a rendezvény valószínűleg nekik is tetszene, hisz olyasmit, ami itt van, ők még nem láthattak – mesélte István, aki nemrégiben megírta életét, ami könyv formájában meg is jelent már Torontóban.

Sok emberrel találkoztunk, sok emberrel beszélgettünk, finomakat ettünk, finomakat ittunk. **Bálizs István** újvidéki tévés kollégám birkapörköltjének az íze még mindig a számban van, annyira finomra sikeredett.

Nagyon jó volt szombaton ott lenni Ilonafaluban, aki nem látogatott ki, bánhatja, vagy megteheti jövőre, hisz a tradíció folytatódik.

Bödő Sándor